

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

ΔΙΣΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

Έτος Ζ' Αριθ. 399

Ιδιοκτήτης - Διευθυντής Χ. ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΛΗΣ

Πέμπτη 29 Αυγούστου 1929

ΜΙΑ ΑΔΙΚΗ ΣΤΑΥΡΟΦΟΡΙΑ

Μια Ήπειρώτισσα κόρη, η Όλγα Οικονόμου από το Τσιεπέλοβο του Ζαγορίου, διδασκίστηκε της Φιλολογίας, δημοτικήστροφα φάνταστη, αλλά κι' υπερβολική, μέχρις ατυμωθείας σ'εμερικόν τοποῦς καὶ σ'εμερικὲς ἐκφράσεις: «ἐρευνήτες, καὶ θρηνητές... (Θύμα καὶ οὗτοι τοῦ Πυρῆρος καὶ τοῦ Πηλεῖος, ὅπως καὶ πολλοὶ ἄλλοι)» ἀπὸ τὸ «Πεπελοβοστὰ Ζαγόρια» ἐνῷ μπορούσε διαισώτερα καὶ δημοτικώτερα νὰ μεταχειριστῇ γνήσιον δημοδημοτικὸν τύπον «ἐρευνή- τῆδες, καὶ θρηνητῆδες», κατὰ τὸ «κρητῆδες» («ὦ, ποὺ νὰ ῥοῦν οἱ κρητῆδες, φεύγοντες πάντες οἱ διασώ- δες» δημοτικὴ παροιμία), «ἐπὶ- γὰ Οἰκονόμου ἀπὸ τὸ Τσιε- πέλοβο στὰ Ζαγόρια», ἐνῷ μπορούσε νὰ εἰπῇ «ἀπὸ τὸ Τσιε- πέλοβο τοῦ Ζαγορίου», ὅ- πως τὸ λέγει ὁ Λαός, δεινὰ δὲ μὴ σ' ἀντιλήψη καὶ σ' ἐκθεση. Ἰδε- ῶν ποὺ πρέπει νὰ τὴν ζηλεύουν πολ- λοὶ ἄνθρωποι, πέρυσιν παρῆλθεν σὴν Κόνιστα, ἀντὶ τοῦ Τσιεπέλοβου, καὶ τῆς δόθηκε ἀφορμὴ νὰ θαυμάσῃ, μὲ τὸ πολὺ τῆς δικῆς, τὴν ἐκεῖ Ἀναγνω- στοπούλεια Γεωργική Σχολή, τὸ με- γάλον αὐτὸ εκπαιδευτικὸν ἔργον τοῦ μεγάλου σοφιστατικῆς Μιχαὴλ Ἀναγνωστοπούλου ἀπὸ τὸ Πάρι- γον τοῦ Ζαγορίου, καὶ σ' αὐτὸ ἐλά- νω νὰ συγγράψῃ καὶ νὰ ἐκδόσῃ μιὰ ἐμπειριστικὴ μελέτη γὰρ τὸ πραγματικὸν μεγα- λὸν αὐτὸ ἔργον, τὴν Ἀναγνωστοπούλεια Γεωργικὴ Σχολή, πρὸς τὴν ἀποστολὴν νὰ ἐνδραστηρί- νη νὰ ἐνδραστηρίσῃ τὴν ἡλικίαν, ἀλ- λ' ἰσχυρὰς τῆς τῆς σημερινῆς γεωργι- κῆς κατάστασις, ποὺ ὑφίσταται ἀ- κόμα σὴν πρωτόγονη γεωργικὴ κα- τάστασις τοῦ Ἠσίοδου, ὅπως καὶ τὸ λαμπρὸν Ἀγροτικὸν Οἰκονομικόν, πῶ- χον ἐδῶ σὺ Γιάννινα.

Ἀλλὰ σ' αὐτὸ τὸ βιβλιαράκι τῆς ἡ Δίδα Ὀλγας Οἰκονόμου ἀναγράφει τὰ παράτονα τοῦ τότε Διευθυ- ντῆ τῆς Σχολῆς κ. Δημ. Παντελιά, ὅ- τι δὲν εἶχε βρῇ ἕναν δημοδιδάσκαλον, ποὺ νὰ μπορούσῃ νὰ προσαρμωστῇ πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς Σχολῆς, καὶ γι' αὐτὸ εἶχε ἀναγκαστῇ, ἀντὶ δημοδι- δασκάλου, ἀπὸ τοῦ ἐν ἐνεργείᾳ, ἀ- ναγκάστηκε νὰ προσλάβῃ ἕναν ἑνὲν τελεῖόφρον γερμανοῦ, τὸν ὁποῖον θὰ μπορούσε νὰ δι- αλάσῃ ὡς διδάσκαλον τῶν ἑλληνικῶν παιδιμάτων τῆς Σχολῆς, τὸν κ. Β. Βραδῆν.

Τὰ παράτονα αὐτὰ μπορούσε νὰ τὰ πῇ ὁ Διευθυντῆς τῆς Σχολῆς πρὸς τὴν Δίδα Ὀλγαν Οἰκονόμου ὅπως τὰ εἶχε εἰπῇ καὶ πρὸς ἐμᾶς ἄλλοτε, ἀλλ' εἴταν σφάλμα μεγάλο, καθαρὴ ἀκρισία νὰ τὰ φέρῃ σὴν δημοσιότη- τα μὲ τὸ βιβλιαράκι τῆς. Ἄλλο τι λέ- με ἐμπιστευτικῶς μεταξὺ μας, καὶ ἄλ- λο τι γράφομε γὰρ νὰ τὸ διαβάσῃ ὁ

Κόσμος.

Μόλις ἐκδομένης τὸ βιβλιαρά- κι τῆς Δίδας Ὀλγας Οἰκονόμου, ὑ- πό τὸν τίτλον «ἐπὶ τῇ ἀποστολῇ- στικῇ ἐργῇ ἐρευνήτες τῆς Γῆς καὶ τοῦ Ἑνευμάχου» ὁ Ἀντιδιδάσκαλος Στάλκος τῆς Κόνιστας ὁ ὁποῖος ἀντιπροσώπευε ὅλους τοὺς δημοδιδασκάλους τῆς ὁ- μώνυμης ἐπαρχίας ἐγινεν ἐξομω- νῶν ἀπὸ ἀρνητικῆς, γὰρ τὰ ὅσα πρὸς τὴν ἐναντίον τὸς, σκενομήσαν, καὶ ἔδωκεν Γενικὴν Συνέλευσιν τοῦ Σωματείου τοῦ, ἀληθινῇ Σταυρο- φορίᾳ ἐναντίον μᾶς Διευθυντῆς καὶ τοῦ τότε Διευθυντῆ τῆς Ἀναγνωστο- πουλείας Γεωργικῆς Σχολῆς τῆς Κό- νιστας καὶ τοῦ ἔργου τῆς, τὰ σήτε- ρα, καὶ ἡ Σταυροφορία αὐτὴ διατυπώ- θηκε σὴν ἰδίᾳ δημοτικῇ γλώσσῃ, τῇ φημι τοιαύτῃ, καὶ δημοσε- ῖθηκε σὲ μιὰ ἐρημιδιὰ ἐδῶ σὺ Γιά- ννινα, σὲ δύο σάφειά φύλλα καὶ σ' ἐ- φτά ὅλες σελίδας!

Κατὰ τὴν γλῶσση μας ἡ Δίδα Ὀλ- γα Οἰκονόμου δὲν ἔλαβε νὰ χρησι- μοποιήσῃ σὺν ἡμισέμῃ τῆς ὅσα, τοχὸν τῆς εἶχε εἰπῇ ἰδιαιτέρως καὶ ἐμ- πιστευτικῶς ὁ τότε Διευθυντῆς τῆς Ἀναγνωστοπούλειας Γεωργικῆς Σχο- λῆς, καὶ πρὸς τὴν ἑκείνη νὰ πο- σβῇ μὲ τὸν τοιαύτῃ βλαβερὰν σὴν δημοδιδασκάλων, ὅτι ὅτι τὰ ἑ- τέρων νὰ μὴ ἔχουν τὴν ἰδίαν ἀντίλη- ψιν μὲ τὴν Διευθυντὴν ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τῆς διδασκαλίας τῶν ἑλλή- νων μαθητῶν σὴν Σχολή, ἀλλ' αὐτὸ τὸ σημεῖον τοῦτο ὡς, το νὰ ὑβρί- ζουν μιὰ Διευθυντὴ ἀνώτερη: μὴ φρόνη καὶ διανοητικότητος, καὶ ἕνα Διευθυντὴν, σὺν τὸν κ. Δημ. Παντε- λιάν, τοῦ ὁποῖου ἡ ἐπιστημονικὴ ἡξι- α εἶναι ἀναιρέτη, καὶ ὁ ὁποῖος πρῶτος ὅτι ἔθεσε τὰς βάσεις καὶ τὸ θεμελίωσεν τῇ Γεωργικῇ Σχολῇ, καὶ νὰ διασύρῃ τὸ ἔργον αὐτῆς τῆς Σχολῆς, ἀντὶ τὰς τῶν θαυμάζων καὶ νὰ τὸ ἐξίσουν, ἡ ἰστορία εἶναι γε- γνη. Ὅσα ἔγραψεν τὸ Προεδρ. τῆς Σχολῆς τοῦ Ἀντιδιδασκάλου τῆς Κόνιστας ἐναντίον τῆς Δίδας Ὀλ- γας Οἰκονόμου, τοῦ κ. Δημ. Παντε- λιᾶ εἶναι ὅτι μόνον ἀδίκω ἀλλὰ καὶ κατακριτέα.

Προμηνόμενα ψυχραῖα, ἀβρότητα λογικὴ καὶ ὑμένειον ἀπὸ τοῦ κ. κ. δι- μοδιδασκάλου τῆς ἐπαρχίας αὐτῆς, καὶ ὅτι ἐπὶ τῇ καὶ εὐκρίτει.

Μπορούσαν βέβαιον ἀπαντήσουν σὴν Δίδα Ὀλγαν Οἰκονόμου, ἀλλ' ὅτι μὲ τέτοια βιαιότητα καὶ μὲ τέτοιον ἀνοίκειον ἄνους...

Χ. ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΛΗΣ

ΖΗΤΗΜΑΤΑ

= | ΚΑΙ | =

ΓΕΓΟΝΟΤΑ

Παραλαμβάνομεν ἐκ τοῦ

«Ἐστρατιῶν Ταχυδρομῶν» τοῦ Με- λάνου τὰ ἐξῆς περὶ τῶν ἐν Ἑννευμάχῳ τῆς ἀλδανικῆς ἐπικρατείας ἀρχαιολογι- κῶν ἀνασκαφῶν τῆς Ἑταλι- κῆς ἀρχαιολογικῆς ἀπο- σταλῆς.

«Ἐπὶ μᾶς γλώσσης γῆς, ἐξεχού- σης μέλει τῆς λίμνης τοῦ Βιβρίου, ὑψηλῆς μετὰ λόφους, περιβαλλόμε- νος ὑπὸ ἀγροῦς βλαστήσεως, ἀπὸ τὸν ὁλὸν προβάλλου, τῆς κακείσας, τερροχρῶν ἐρείπων τῶν. Ἡ λίμνη Βιβρία (ἀρχαῖον Πηλῶδης) ὑφίστα- ται εἰς τὸ ἐρημιτικὸν μέρος τῆς Ἀλ- βανίας (:) καὶ εἰς ἀπόστασιν ὀλίγων ὡ. μ. πρὸς τὴν Ἀγίον Σα- ράντι.

Ἡ ἀπομόνωσις, ἡ ἐγκατάλειψις, ἡ ξηρασία καὶ οἱ ἐκείθεν πορτοὶ βι- σκεύουσιν εἰς τὴν χώραν αὐτήν, ἐνῷ ἐκείθεν τοῦ Ἰονίου διακρίνεται, ὡς ὑπασία, ἡ ἡσος τῆς Κερκύρας.

«Μετ' ἐν τῶν βάτων καὶ τῶν γουρ- νῶν τῆς λίμνης τοῦ Βιβρίου ἐγκατεστήσετο πρὸς ἑξ μηνῶν τὰς σκη- νὰς τῆς ἡ Ἀρχαιολογικῆς Ἀποστο- λῆς, διευθυνομένη ὑπὸ τοῦ Λουίτζι Οὐγγολίνης, γενοῦ ἐπιστήμονος, ὁ ὁποῖος κατὰ τὸ 1926 εἶχεν ἐξεργήσει ἐπιτυχῶς ἀνασκαφὰς εἰς τὴν ἀκρόπο- λιν τῶν Φαιάκων. (Νεβρίου) Ἀπὸ καιροῦ προσμεριδία εἰς τὸν Οὐγγολί- νη ἡ ἰδέα τῆς ἀνευρέσεως τοῦ ἀρχαι- οῦ Βωθροῦ, τῆς πρωτεύου- σης τοῦ μυθικοῦ βασιλείου τῆς Κερ- κύρας.

Ἡ ὑπαρξία τοῦ Βωθροῦ συν- δέεται πρὸς τὴν μεγάλην ἱστορικὴν ἑλπίδα ἐποικίαν τοῦ Πολέμου τῆς Τροίας. Εἰς τὸ τρίτον βιβλίον τῆς Αἰτιολογίας, ὁ Βιργίλιος ἀφηγεῖται, πῶς ὁ Αἰνείας, περιπλανώμενος ἐν μέ- σσι ἀπείρων περιπετειῶν, ἔφθασεν εἰς τὸ Βωθροῦ καὶ ὕδεν ἐκεῖ τὸν Τροϊαν Ἐλέον, υἱὸν τοῦ Πριάμου, κατεστάντα σύζυγον τῆς Ἀνδρομά- χης καὶ βασιλέα τῆς Κερκύρας. Γενό- μενος δεκτός εἰς πολυτελὴ ἀνάκτορον καὶ ὑπερθεθεὶς βασιλικῶς «μὲ χρυ- σὰ καὶ ἀργυρὰ ἀγγεία» ὁ Αἰνείας παρμένει δύο ἡμέρας ὡς ἕως τοῦ ἑλένου καὶ κατόπιν ἐπὶ ἐλαφρὸν ἐπὶ τῇ ἀνησυχίᾳ ἰδρυατικῇ τὸν περὶ πετεινὴν διόπλουν του»

Δὲν μᾶς λέγει ὁ μωχμεθ- νὸς βασιλεὺς τῶν μωχμεθ- νῶν Ἀλδανῶν, τὸ περιώνυ- μον Ἑννευμάχον, περὶ οὗ γέ- νεται ἀνωτέρω λόγος, ὑπὲρ ἑξ πόλεις ἑλληνικῆς ἡ ἀλδανι- κῆς. Ἐν αὐτῇ εὐρεθέντα ἀρ- χαιολογικὰ ἀντικείμενα ὑπὸ τῆς Ἑταλικῆς ἀρχαιολογι- κῆς ἀποστολῆς εἶναι ἑλλη- νικὰ ἢ ἀλδανικὰ. Οἱ εὐρε- θέντες ἐνεπίγραφος λίθοι εἶ- ναι εἰς ἑλληνικὴν ἢ εἰς ἀλ- δανικὴν γλῶσσαν, ὅπως καὶ οἱ εὐρεθέντες προπερύου- εἰς τὴν παρὰ τὸ Δέλδινον ἑλ- ληνικὴν καὶ ἀπὸ ὅλα αὐ- τὰ εἶναι ἑλληνικὰ, καὶ εἰς ἑλ-

ληνικὴν γλῶσσαν, δὲν νομί- ζει ὅτι βασιλεύει ἐκεῖ ἐπὶ ἑλληνικῆς χώρας καὶ οὐχὶ ἀλδανικῆς, ἐναντίον τοῦ Δι- καίου τῶν Ἑθνικοτήτων. Δὲν νομίζει ἄδικον καὶ παρὰ νό- μον νὰ βασιλεύῃ ἐπὶ ξένου, ἑλληνικῶς ἐδάφους καὶ νὰ ἐ- πιβουλεύεται ἄδικως, παρὰ νόμῳ καὶ ἐγκληματικῶς τὴν Ἑκκλησίαν καὶ τὴν γλῶσ- σαν τῶν Ἑλλήνων κατενίκων τῆς Ἑλληνικῆς ταύτης χώ- ρας τῆς ἐπικρατείας του;

Ἰδὲ τὴν ἀπὸ τῆς ἐν τὸν Παναγιώ- τιστον καὶ Θεοτάτον Οἰκουμένικον Πα- τριάρχην Κωνσταντινουπόλεως Κον- Βασίλειον ἡ Αὐτοῦ Μακαριότης, ὁ Ἱερομόναχος τῆς Ὁρθοδόξου Αὐτοκε- φάλου Πολωνικῆς Ἑκκλησίας κ. Λι- ονύσιος, ἐν σχέσει πρὸς τὸν ψευδοπι- μάτον τῆς κατασκευασθείσης ὑπὸ τοῦ Μωμεθανοῦ Βασιλέως τῶν Μω- αμεθανῶν Ἀλβανῶν Ἀχμέτ Ζόγ- γου, Βησσαρίων Τζωβάνη.

«Παναγιώτατε καὶ Θεο- τάτε Ἀρχιεπίσκοπε καὶ Οἰ- κουμενικὴ Πατριάρχᾳ, Κε- κέ Βασίλειε, Ἀρχιεπὶ ἐν Χριστῷ Πάτερ.

«Χαιρετίζομεν τὴν ὕμνε- τέραν Θεοτάτην Παναγιότη- τὰ τῆς τοῦ οὐκ ἐν ἡσού Χριστῷ φιλήματός, καὶ ἐπὶ καλῶς ἐν τῇς προσευ- χαῖς ἡμῶν ὑγείαν σωτηρίαν καὶ εὐτυχίαν.

Ἀγγέλλοντες τὴν πικρὰν ὁρὴν τῶν Ἑπιστολῶν τῆς ὕμ- μετ' αὐτῆς Θεοτάτης Παναγι- ότητος ἀπὸ τοῦ 28 Φεβρου. ἐ.ε. ὑπ' ἀριθ. 4133 ἐξηγουσῶν τὸ ἀντικανονικὸν καὶ ἀκυ- ρον τοῦ ἀνακηρυχθέντος αὐ- τοκεφάλου ὑπὸ τῆς Ὁρθοδό- ξου Ἑκκλησίας Ἀλδανίας καὶ ὅν τρόπον καὶ ἡ Αὐτοῦ Θεοτατικῆς Ὁ Μητροπο- λίτης Τραπεζοῦντος κ. Χρύ- σανθος ἐπληροφόρησε θεόν- τως ἡμᾶς περὶ ὅσων συνέ- δησιν ἐν Ἀλδανίᾳ, ἀπευθύ- νας καὶ ἀντίγραφον τῆς ἀπο- φάσεως τῆς Συνόδου.

«Ἐπίσης γνωρίζομεν εἰς τὴν ὕμνετον Παναγιότη- τὰ ὅτι ὁ αὐτοκαλοῦμενος ἀρ- χιεπίσκοπος Ἀλδανίας Τζῶν- θάννης ἀπεστάθη πρὸς ἡμᾶς τηλεγραφικῶς τὴν 28 Φε- βρουαρίου ἐ.ε. διὰ νὰ μᾶς ἀναγγείλῃ τὴν κληρικὴν ὁ- θεν ἀνακηρύξιν τοῦ αὐτοκε- φάλου τῆς Ἀλδανικῆς Ἑκ- κλησίας καὶ ἐξέφρασε τὴν ἐ- πίθυμιν νὰ δεχθῇ τὴν ἡμε- τέραν ἀδελφικὴν εὐλογίαν.

«Ἐχόντες ὅμως ἀμφιβο- λίας θεβαιωθείσας ἐκ τῶν ὑστέρων, δὲν ἀπηντήσαμεν εἰς τὸν Βησσαρίωνα.

